

V mezinárodní organizaci, která má za sebou téměř šedesát let působení při zajišťování bezpečnosti svých členů, postupné rozšíření z tuctu na dvacet šest členských zemí, v níž jsou spojeny země tří kontinentů a ve které se rozhoduje výhradně na základě shody všech, není prosazení změny zrovna lehkým úkolem. Při řešení každé otázky, každého problému je potřeba souhlasu všech, od těch nej větších a nejsilnějších až po ty nejmenší a relativně nejslabší. Ovšem jakkoli obtížné dosažení konsenzu je většinou pouze začátkem řešení. Pokud po takovém jednání nenásleduje akce nebo minimálně jasná a důvěryhodná demonstrace odhodlání k akci, nemusí být ani ten nejlépe vyjednaný konsenzus zárukou úspěšného řešení. I když cíl a smysl Organizace Severoatlantické smlouvy (North Atlantic Treaty Organization - NATO) zůstávají od doby jejího vzniku stále stejné - tedy zajištění bezpečnosti a svobody zemí, jež v sobě sdružuje - mění se hrozby, kterým musí čelit. V minulém století byl pro NATO jasnou hrozbou sovětský režim a NATO bylo připraveno a mělo prostředky k tomu, aby hrozbě tohoto druhu dokázalo úspěšně čelit. A nakonec studenou válku vyhrálo. V novém století se objevily hrozby nové, z nových směrů a jiných míst. Před těmito hrozbami je potřeba se bránit novými způsoby. Jak je patrné z úvodní citace, v tomto bodě se všichni členové NATO shodují: nové hrozby přichází i odjinud než z Evropy a Severní Ameriky a studenoválečnými prostředky se jim lze bránit jen stěží. Skutečná výzva pro NATO přichází až v momentě, kdy je nutné se shodnout na tom, jak konkrétně tedy reagovat na nové bezpečnostní hrozby. Nebude-li mít Aliance k dispozici vhodné a efektivní prostředky, tak na tyto hrozby nedokáže reagovat, i kdyby členské země dosáhly libovolného počtu konsenzů.